

vzhledem k pochybnostem, které nalézací soud sám vyslovil v rozsudku ohledně choroby obžalovaného, by mohla připuštěním a provedením navržených průvodních prostředků býti prokázána vina obžalovaného. Zamítnutí těchto návrhů se stalo právem a nemůže býti podkladem pro uplatňovaný zmatek proto, že tyto návrhy již po formální stránce neodpovídají ustanovení § 222 tr. ř., podle něhož se vyžaduje, by návrhvatel udal přesně a určitě skutečnosti a body, jež mají býti provedením důkazních návrhů prokázány. Z podstatného doslovu průvodních návrhů, tak, jak jsou zaznamenány v jednacím protokole, je však zřejmo, že směřují jen k tomu, by dalším šetřením byl teprve získán průvodní materiál, by se výsledkem svědků teprve zjistilo, zda mohou ve směrech v návrzích naznačených učiniti závažné údaje buď ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Důkaz vojenskými spisy postrádá veškeré konkrétní údaje. K takovýmto návrhům nemusel nalézací soud vůbec přihlížeti (viz rozh. čís. 2818 sb. n. s. a j.).

Čís. 3761.

Právní zásada, vyslovená plenárním rozhodnutím sb. n. s. čís. 3310, že, byl-li na zmatečnou stížnost, podanou (jen) ve prospěch obžalovaného, zrušen rozsudek prvního soudu a po novém hlavním přelíčení vyneseno v první stolici rozsudek nový, může jím obžalovanému bez porušení zákazu reformace in peius uložen býti trest přísnější než v původním, zrušeném rozsudku, byl-li tento rozsudek napaden též v neprospěch obžalovaného odvoláním formálně bezvadným, — platí nejen pro případy, v nichž se výroky obou rozsudků co do viny navzájem kryjí, nýbrž i tehdy, když rozsudek soudu, jemuž byla věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. přikázána k novému projednání a rozhodnutí, neuznává obžalovaného vinným ve všech bodech rozsudku onoho nalézacího soudu, který ve věci původně rozhodoval.

(Rozh. ze dne 3. února 1930, Zm I 353/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 28. prosince 1929, pokud jím byl stěžovatel, byv uznán vinným zločinem podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, odsouzen do žaláře na čtyři měsíce, doplněného měsíčně jedním postem.

D ů v o d y:

Rozhodnutím nejvyššího soudu jako soudu zrušovacího ze dne 18. října 1928, č. j. Zm I 425/28 byla zmatečnou stížností obžalovaného do rozsudku zemského (krajského) trestního soudu v Praze ze dne 11. května 1928, č. j. Tk IV 9849/27 zavržena ohledně části rozsudku, odsuzující obžalovaného pro zločin podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky, naproti tomu byl rozsudek tímž rozhodnutím podle § 290 tr. ř. z moci úřední zrušen, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle §§ 11 a 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř.

zák., v důsledku toho zrušen byl rozsudek i ve výroku o trestu téhož obžalovaného a ve výrocih s ním souvisejících a nalézacímu soudu bylo uloženo, by, přihlížeje k oné části rozsudku, která zůstala nedotčena, ve věci znova jednal a rozhodl. Na toto rozhodnutí bylo ohledně obžalovaného poukázáno odvolání státního zástupce. Rozsudkem zemského (krajského) trestního soudu v Praze ze dne 28. prosince 1928, č. j. Tk IV 9849/27 byl pak obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přestupek podle §§ 11 a 19 zákona ze dne 15. listopadu 1867, čís. 131 ř. zák. a byl současně za zločin podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky odsouzen použitím § 55 tr. zák. k trestu žaláře v trvání čtyř měsíců, doplněného měsíčně jedním postem, kdežto oním dřívějším rozsudkem byl mu za oba trestné činy, jimiž byl tehdy uznán vinným, uložen použitím §§ 54 a 55 tr. zák. trest žaláře dvou měsíců, zostřeného a doplněného jedním postem měsíčně. Zmateční stížnost obžalovaného namítá, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř. že, zvýšil-li soud obžalovanému trest přes to, že ho současně zprostil z obžaloby pro onen přestupek, jednak tím vykročil ze své moci trestní, jednak porušil i ustanovení § 293 odst. 3 a § 359 odst. 4 tr. ř. Podrobně dovozuje zmateční stížnost, že, zrušil-li nejvyšší soud výrok prvního rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným řečeným přestupkem, měl nalézací soud, jemuž byla věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. vrácena, rozhodovati jen o tom, zda je obžalovaný vinen oním přestupkem, a ustanoviti mu trest jen s tohoto hlediska, že tedy, byl-li obžalovaný dřívějším rozsudkem za oba trestné činy odsouzen k trestu žaláře dvouměsíčního a shledal-li soud tehdy při výměře trestu jako polehčující okolnosti prudké hnutí mysli a zachovalost, měl i nyní soud nalézací přihlížeti jen k této okolnosti a neměl vůbec přihlížeti k odvolání státního zástupce, které prý se vzhledem k rozhodnutí nejvyššího soudu stalo bezpředmětným.

Zmateční stížnosti nelze přiznati oprávnění. Nejvyšší soud usnesl se ve svém plenárním rozhodnutí ze dne 29. října 1928, č. j. Pres 1490/26 (č. 3310 sb. n. s.) na právní větě, že, byl-li na zmateční stížnost, podanou (jen) ve prospěch obžalovaného, zrušen rozsudek prvního soudu a po novém hlavním přelíčení vynesena v první stolici rozsudek nový, může jím obžalovanému bez porušení zákazu reformace in peius uložen býti trest přísnější než v původním zrušeném rozsudku, byl-li tento rozsudek napaden též v neprospěch obžalovaného odvoláním formálně bezvadným. Tímto plenárním rozhodnutím zaujal nejvyšší soud stejně jako již před tím rozhodnutím ze dne 2. října 1926, č. j. Zm II 211/26 (č. 2495 sb. n. s.) stanovisko, uchylující se od dřívější více než třicetileté praxe býv. nejv. soudu vídeňského i nejvyššího soudu čsl., podle níž nešlo o reformatio in peius jen tehdy, bylo-li odvolání veřejného obžalobce (věcně) důvodným (rozh. č. 1950 a 2102 sb. n. s. čsl.). Ona právní věta byla sice nejvyšším soudem přímo vyslovena jen, pokud jde o případy, v nichž se výroky obou rozsudků do do viny navzájem kryjí, nicméně není příčiny k pochybnostem o tom, že se jest touž právní zásadou řídit i tehdy, jestliže rozsudek soudu, jemuž byla věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. přikázána k novému projednání a rozhodnutí, neuzná obžalovaného vinným ve všech bodech rozsudku onoho nalézacího sou-

du, který ve věci původně rozhodoval, jak tomu podle toho, co shora uvedeno, bylo právě i v souzeném případě. Pravíť se v důvodech plenárního usnesení pokud se týče v důvodech rozhodnutí č. 2495 sb. n. s., plenárním senátem schválených, na něž, pokud jde o řešení a odůvodnění oné zásadní otázky, stačí zmáteční stížnost odkázati, mimo jiné, že »rozsudek již tím, že proti němu bylo podáno v neprospěch obžalovaného odvolání po formální stránce bezvadné, nemohl v dotčené části vejíti vůbec v moc práva, což má za následek, že nalézací soud nabyt úplné volnosti při opětném rozhodování o trestu v napadeném směru, aniž bylo třeba zvláště ještě zkoumati, zda dřívější odvolání státního zastupitelství bylo též věcně opodstatněným čili nic, a že nalézací soud již tím, že se odchýlil od prvního rozsudku ve směru odvoláním napadeném, dostatečně projevil své přesvědčení, že odvolání pokládal za věcně důvodné.« Všechny tyto předpoklady byly splněny v souzeném případě, neboť ani zmáteční stížnost nepopírá formální bezvadnost odvolání státního zástupce, nanejvýš že bylo přípustné, podáno osobou oprávněnou a včas ohlášeno i provedeno. Poukázal-li je nejvyšší soud ve svém rozhodnutí č. j. Zm I 425/28 přes to na předchozí rozhodnutí podle § 290 tr. ř. a označil-li je zároveň v důvodech tohoto rozhodnutí za bezpředmětné, nemělo tím býti řečeno nic jiného, než že ono odvolání nebylo třeba zatím vyřizovati vzhledem k tomu, že oním předchozím rozhodnutím byl rozsudek ohledně obžalovaného zrušen, nanejvýš i ve výroku o trestu, tedy právě ve výroku, proti němuž směřovalo odvolání státního zástupce. Je proto zmáteční stížnost v nepravu, namítajíc, že, stalo-li se odvolání státního zástupce vzhledem k rozhodnutí nejvyššího soudu bezpředmětným, neměl nalézací soud k němu vůbec přihlížeti. V plenárním rozhodnutí vyslovil zrušovací soud sice, že by nebylo na místě, by soud prvního stupně byl formálně zavazován a bylo mu přímo ukládáno rozhodovati při výměře nového trestu o opravném prostředku, o němž rozhodovati vyhrazuje zákon vyšším stolicím, a brátí je za podklad pro výměru nového trestu, zároveň však se v něm uznává, že fakticky bude ovšem soud prvního stupně brátí při tom zřetel k obsahu nevyřízeného odvolání již proto, že i obžalobce vezme ve svém návrhu na výměru nového trestu jeho obsah nepochybně za podklad. Nelze proto nic namítati ani proti tomu, že se i nalézací soud řídil při výměře nového trestu obsahem dřívějšího odvolání státního zástupce potud, že souhlasně s ním jednak shledal přitěžující okolnost ve značném nebezpečí, které bylo s činem spojeno, jednak přiznal stěžovateli, na rozdíl od dřívějšího rozsudku jedinou okolnost polehčující, zachovalost, nikoli však i prudké hnutí mysli, při čemž se v jeho důvodech poukazuje zejména i k tomu, že podle obsahu a zjištění prvního rozsudku dalo by se tvrzené rozčilení uvésti ve spojitost jen s činem, ohledně něhož byl obžalovaný nynějším rozsudkem z obžaloby zproštěn. Názoru zmáteční stížnosti, že soud, o věci nově rozhodující, byl povinen přihlížeti při výměře trestu k oběma okolnostem polehčujícím, jež přiznal obžalovanému soud poprvé rozhodovavší, lze tím méně přisvědčiti, ano podle zásady §§ 34, 35 a 267 tr. zák. jest trest v případech, v nichž se sbíhá několik trestných činů, vyměřiti podle trestného činu, na který je stanoven trest přísnější (nejpřísnější) ač ovšem se současným zřetelem na ostatní

trestné činy, a an zejména v souzeném případě shledal soud o trestu nově rozhodující onu přitěžující okolnost ve skutečnosti, která se zřejmě přimyká jen k onomu trestnému činu (zločinu podle § 15 čís. 3 zákona na ochranu republiky), ohledně něhož nabyl původní rozsudek v důsledku zamítnutí zmateční stížnosti obžalovaného co do viny moci práva. I vykročení z moci trestní, tak i porušení předpisu § 293, odst. 3 (a § 359 odst. 4) tr. ř. vytýká tudíž zmateční stížnost rozsudkovému výroku o trestu neprávem. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3762.

Nejde o krádež, vzal-li si zaměstnanec při odchodu ze služby věc (kolo) prodanou mu zaměstnavatelem s výhradou práva vlastnického a danou mu k používání, třebaž věc byla v zaměstnavatelově bytě.

Okolností, že nalézací soud nezkoumal podle § 262 tr. ř., zda ve skutku pachatelově není skutková podstata jiného trestného činu, nemůže se nejvyšší soud zabývatí na škodu obžalovaného, nebyl-li rozsudek v tom směru veřejným obžalobcem napaden.

(Rozh. ze dne 3. února 1930, Zm I 728/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 18. září 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin krádeže podle §§ 171, 176 - II b) tr. zák. v doslovu zákona ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Doličujíc zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zmateční stížnost tvrdí, že soud neshledal v činu obžalovaného krádež jen z důvodu, že, koupil-li kolo s výhradou práva vlastnického pro prodávajícího až do úplného zaplacení kupní ceny, bylo mu kolo svěřeno, obžalovaný ho také používal a měl je v držení. Zmateční stížnost namítá, že řešení to je neudržitelné, přihlížeje jednostranně k náhodnému poměru obžalovaného k odcizené věci. Tvrdí, že se J., prodáv kolo obžalovaného s onou výhradou a dav mu je k používání, nevzdal disposiční moci nad kolem ve prospěch obžalovaného. I skutečná moc nad kolem prý mu zůstala, ježto obžalovaný měl kolo v J-ově statku ve světnici a je samozřejmo, že by byl J. obžalovanému nařídil kolo přivéstí zpět, kdyby byl zpozoroval, že přechovává kolo jinde nebo že jím disponuje jako vlastník. Mimo to namítá stížnost, že s hlediska pojmu »držení« ve smyslu § 171 tr. zák., které není totožné s pojmem držby v civilním právu, jak již několikráte bylo zrušovacím soudem vysloveno, nezáleží na tom, v jakém poměru ke kolu byl obžalovaný, nýbrž v jakém poměru ke kolu byl poškozený Jindřich J. Nalézací soud proto prý věc nesprávně posuzoval, neobíraje se otázkou držení poškozeného; zmateční stížnost dovozuje, že poškozený byl